

„Drága írás.”

/Aug.27-re/

Lectio.: Lk.1,1-25.

Textus.: Lk.1,1-4.

Legkisebb leányunk ballagására eljött keresztmamája, aki hosszú évek óta nem látta keresztleányát. Mikor hazaérkezett a látogatásról, azt írta „igen jól éreztem magamat Nálatok, s az a nap igazán piros betűs ünnep az életemben.”

Nos, a bibliaolvasó magyar reformátusok számára ilyen piros betűs ünnep a mai nap, mert a Biblia két nagyon drága könyvét kezdjük olvasni együtt ezen a napon. Az ószövetségből Jeremiás könyvét, az Újszövetségből meg a lukács evangéliumát, hogy október 17-ig, illetve november 20-ig ezekkel tápláljon bennünket naponként a mi hűséges Urunk.

Lukács evangéliumáról.

Néhány dolgot hadd mondjak el magáról az egész evangéliumról, mindazoknak is, akik együtt olvassák velünk majd a következő hónapokban, de azoknak is, akik „nem szokták” olvasni naponként a Bibliát, hátha e néhány mondatot felhasználja Isten Lelke, hogy ők is megkedveljék ezt az evangéliumot és ezen keresztül az egész Bibliát. Az evangélium szerzője Lukács. Az Újszövetség írói között az egyetlen nem zsidó. Az egyházatyák szerint a szíriai Antiochiából származik.

Pál apostol téríti meg, /Act.11,19-21/ Hűséges munkatársa lesz. Foglalkozására nézve ember-orvos. Tehát képzett művelt ember. Az Újszövetségben két írása van, ez az evangélium és ennek folytatása az Apostolok Cselekedetei könyve. Mindegyiket úgy kell tekintenünk, mint egy orvos hosszú levelét az ő barátjához. Evangéliumának nagy témája az Ember Fiáról szól, aki e világ üdvözítője, akinek evangéliuma nem ismer sem időbeli, sem térbeli korlátokat, az egész emberiség közkinccse. Ezt az evangéliumot az irgalmasság evangéliumának is szokták nevezni, mert „az Üdvözítő könyörülő és gyógyító emberszereteten keresztül Isten végtelen irgalmát sugározza.”

De nézzük most már az alapigénkül választott első négy verset, melyeken keresztül még több mindent megtudunk magáról az evangéliumról is.

E versek négy nagy üzenetét hangsúlyozzuk ki.

1. Az Jézus Krisztusról szóld evangélium nem elmélet, nem mese, nem mithosz, hanem Történés, esemény, amely végbement.

Kétségtelen, hogy „mesébe illő” történésen, csuda szép események elbeszélése a J Kr. evangéliuma. Némelyeket meg is téveszt. Úgy gondolják, hogy kitalált mese az egész. Jó fantáziájú egyének leírása, elbeszélése, novellája, vagy regénye.

Nos, Lukács mindjárt a legelső mondatnál nem hagy kétséget olvasójában /bennünk/ aziránt, hogy „azoknak az eseményeknek” /to pragmatett, történés!/
az elbeszéléséről van szól, amelyek köztük végbementek.

Nem tudom nem az-e a bajunk nekünk is, hogy egy kicsit „szerelmeskedő énekként” kezeljük a Jézus Krisztus evangéliumát. Gyönyörködünk benne, és közben mi is átutaljuk a mesék, a mítoszok világába. Nem. Testvérek, a Jézus Krisztus evangéliuma nem elmélet, hanem mindig történés, esemény, amely végbemegy. Ahol a Jézus Krisztus evangéliuma a Szent Lélek által él, ott mindig történik valami. Ott a bizonytalanok szívek mindig ezt kapják feleletül: „A vakok látnak és a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak és a süketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek pedig ez evangélium hirdettetik.”/Mt.11,5/

2. Az evangélium drága örökségként maradt reánk, nekünk is tovább kell adnunk.

Lukács nem tartozott Jézus közvetlen tanítványai közé, az első nemzedékhez. Nem tartozott azokhoz, akik „szemtanúi voltak” az Igének. De mély tisztelettel emlékezik meg az elődökről, „akik kezdettől fogva szemtanúi és szolgálói voltak az igének”, akik rájuk hagyták az evangéliumot. E helyen Lukács olyan szót használ, /paradidómi/ amely azt jelenti „átadni, hagyományként tovább adni, az Újszövetségben rendszerint a megtérésre hívó szóbeli közlések, tények, tanítások, életszabályok.”

Van-e bennünk hagyomány tisztelet? Becsüljük-e a múltunkat? Törtélelmünket és történészeinket? Hisszük-e, tudjuk-e, hogy „az a tanítás nem volt gazdátlanul vagy megbízhatatlan tanuktól terjesztett híresztelés, hanem komoly szerzői vannak”./Kálvin/ Istennek hála, voltak „mindennek szorgalmasan végére járó” hűséges krónikások is, akiknek az Írásaiból még késő évszázadok szeme előtt is megelevenedhetik az Ő alakja. Hogyan lehetne hinnünk Őbenne Írásaik nélkül!”

Áldjuk Istent azokért, akik „ránk hagyták” a Jézus Krisztus evangéliumát. De ne feledjük, nekünk is tovább kell adnunk. Át kell hagyományoznunk! Jaj nekünk, ha a mi nemzedékünkben megszakad ez az áthagyományozás! Valamiként idecseng az olvasott 17. vers Keresztelő küldetéséről, „hogy az atyák szívét a fiakhoz térítse...”

3. Bármily hihetetlen, eredetileg egy embernek, Theofilus-nak szólt ez az Evangélium. Lukács nem hagy kétséget eziránt: „Jónak láttam, hogy azokat neked helyes rendben leírjam, nemes Teofilus...” Legyen ez egyszer számunkra egész világos. Van az Újszövetségben néhány rövid levél, amely egy-egy személyhez szól. De egy egész evangélium? Ez egészen csodálatra méltó. Ugyanakkor a gyülekezet könyvévé, az egyház könyvévé lett. /Sőt mondhatjuk azt is, hogy a világ-könyvévé lett. Ugyanis akik a mi időnkben/ De ez az egyetlen személy, akihez Lukács evangéliuma íródott lehetsz te is, lehetek én is. Ez a nagy öröm. Szívemből kívánom, hogy a következő hónapokban sok drága személyes üzenetet nyerjünk Lukács evangéliumából.

Nevénél többet nem tudunk róla. S ez milyen sok. Teofilus-istenszerető. Amikor csak a nevünk marad már fenn, oda lehet-e tenni mellé Teofilus!

Nem szeretnék olcsó vigasztalást hirdetni a lelkészeknek sem. De e pontnál el kell mondanom, nem evangéliumi magatartás, amikor azon szomorkodunk, hogy csak ketten vagy hárman jönnek az evangélium hallására! Ó, ha lenne bennünk ilyen buzgóság és felelősség egyetlen ember iránt, mint ebben a Lukácsban volt, hogy nem egy prédikációt, de egy egész evangéliumot irt a számára! Nyilván Attól tanulta ezt a felelősséget az egyetlen iránt, Aki olyan csodálatos példázatba tudott mondani az egyetlen

elveszett juhról, az egyetlen elveszett pénzdarabról és az egyetlen tékozló fiúról. Bár Lukács evangéliuma olvasása a következő időkben ezen a téren is megítélne és megújítana mindnyájunkat: az egy jobb megbecsülésére tanítván.

4. Teljesen meg kell ismerni a tanítások megbízhatóságát. Teofilus már „oktatást nyert” a Krisztusban való üdvösség felől. Az alapelemekre már megtanították. Valamelyes ismeretre eljutott. De nem lehet megállni. Teljesen meg kell ismerni. „Önálló bizonyossággá kellett válnia hitének. Erős lelki gyökerekkel kellett megkapaszkodnia abban az éltető talajban, amelybe beleplántálódott. Nem áll erősen, csak. aki a maga lábán áll!”/Victor/

Mélyebbre vezet az evangélium ismeretében Lukács Teofilust. De, hogy ezt tehesse, megvallja, neki is mindennek gondosan végére kellett járnia, kutatnia, tudakoznia kellett. Egyszer Megváltónk azt mondta Péternek: Evez a mélyre! Milyen sokszor azért eredménytelen a munkánk, az igehirdetésünk, a lelkészi, gyülekezeti szolgálatunk, mert a sekélyesben maradunk, nem evezünk a mélyre. Nem járunk végére gondosan mindennek. Higgyétek el, egyre terhesebb számomra a Jakab 3,1. „Atyámfiaim, ne legyetek sokan tanítók, hiszen tudjátok, hogy mi, súlyosabb ítéletben részesülünk.”

Vajon nem érvényes prófétai szó-e számunkra a Zsidókhöz írt levél 5,11-14 versei?

A hitben az halad előre, aki az ismeretben is hajlandó előre haladni. Az evangélium elfogadását követnie kell a hűséges tanításnak, hogy megismerjék, hogy „megbízható” tanítás az, amely hirdettetik számunkra a Jézus Krisztusról.! Ámen